

og skal bruges. Den kan slaa ned overalt, hvor der er en særlig og uhjemlet Trang til at tage for meget. Det er det, vi mangle.

Det er ikke en Teori, som jeg fremkommer med, det er en Tanke, som jeg nærmest er kommen ind paa ved at se hen til, hvorledes det er ordnet andre Steder. I England er Finansministeriet en Autoritet, hvis væsentligste Opgave er den at være en Barriere, som de andre skulle over, naar de have Lyst til at bruge Statens Penge. Og i Tyskland er det tyske Rigsfinansministerium en Institution af samme Art. Jeg kender det fra mine Embedsbrødre i Tyskland og England, hvorledes de opfatte det som den egentlige Vanskelighed ved at faa Lysten styret med Hensyn til at bruge Statens Penge, det at faa Finansministeriet til at gaa ind paa Kravene. Og paa den anden Side bliver Finansministeriet en Institution af den største Betydning derved, at det netop erhverver sig en særlig Indsigt i, hvad der med Rette bør bruges, og det giver sig f. Eks. i England Udtryk i, at man dér ikke har noget Finansudvalg. Det er ganske ejendommeligt, og det er ikke, saaledes som det maaske kunde opfattes, uparlamentarisk eller Udtryk for Bureautisme. Det er tværtimod et Udslag af den vidt fremskredne parlamentariske Aand, som behersker den engelske Forfatning. De have intet Finansudvalg, fordi, sige de, et Finansudvalg tager Ansvarét væk fra Ministeren. Dér ligger altsaa hele Vægten paa, at man ved, at Budgettet er gennemarbejdet i Administrationen, og det engelske Underhus afstemmer over store Bevillinger paa Tilliden til det siddende Ministerium. Ogsaa i andre Henseender giver det sig Udtryk. F. Eks. saa jeg for ganske nylig, at der var oprettet en Slags Arbejdsanvisningskontor, og Loven, der blev vedtaget, indeholdt intet om de Embedsmænd, der skulde udføre Arbejdet; der stod kun, at Finansministeriet bemyndigedes til at træffe Bestemmelse om, hvilke Embedsmænd der skulde udføre det. Det er, fordi man ved, at det i Virkeligheden er det, man kan holde sig til; dér er Kundskaben om, hvad der er fornødent, og dér er Sparsommeligheden. Dette System virker nu sammen med den Statsrevision, de have derovre, som gennemgaar enhver enkelt Post, hvor hele Statsregnskabet bilægges med ethvert Udgiftsbilag, som hører med til for at legitimere, at Pengene virkelig ere givne ud, og hvad de ere givne ud til; og der finder et meget virksomt Samarbejde Sted mellem the Treasury og denne

Generalkontrolør, som han kaldes, der forestaar Statsrevisionen, som for øvrigt arbejder under Underhusets Auspicier.

Se, her i Landet er Finansministeriet ikke i den Forstand en Autoritet, der virker imod et enkelt Forvaltningsformaal. Finansministeriet er i Virkeligheden en Samling af forskellige Administrationer. Vi have Skattedepartementet, som er et selvstændigt Forvaltningsomraade, vi have Generaltolddirektoratet, vi have den vestindiske Forvaltning, og vi have de to Revisionsdepartementer, som i Virkeligheden kun eksistere, fordi vi ikke have en Statsrevision. Ellers maatte de organiseres paa en helt anden Maade og falde til andre Afdelinger af Statsstyrelsen. Hvad der berettiger deres Eksistens, er, at vi ikke have en Statsrevision, og de stamme jo fra en Foranstaltning, der blev truffen i 1840. I Finansministeriet mangle vi derimod et særligt Organ for hele Budgetforvaltningen, vil jeg kalde det: Fremstillingen af Budgettet, Udførelsen af Budgettet og Forhandlingerne med de andre Forvaltningsafdelinger om Budgettet o. s. v. Dette er noget, som spiller en ganske underordnet Rolle i hele Finansministeriets Liv, medens det i England er det, som udelukkende udgør den daglige Gerning i the Treasury. Jeg kunde tænke mig, at den højtærede Finansminister vilde sige, at selvfølgelig udøves der en væsentlig Kritik fra Finansministerens Side. Det gøres der ogsaa paa en vis Maade; for det er ganske klart, at Finansministeren lader sig ikke byde et hvilket som helst Budget. Hvert Aar, naar Budgettet skal slaas fast; vil der finde Strygninger Sted, og mange Gange have disse maaske været meget betydelige. Finansministeren kan nok sige: Den Bygning kunne vi ikke opføre i Aar, den bliver for dyr; det Formaal kunne vi ikke give Penge til i Aar, det have vi ikke Raad til o. s. v. — men det ejendommelige er, at overfor alle Formaal, som det er givet, at der skal gives Penge ud til, og hvor det kun drejer sig om at paase, at Sparsommeligheden overholdes, at der ikke gives flere Penge ud, end dette Formaal kræver, dér er det ikke muligt for Finansministeren at udøve en virkelig Indflydelse, dér er Finansministeren ganske henvist til at tage det, som det forlanges. Og dér vil netop Sparekommissionen komme til at staa i en ganske lignende Vanskelighed. Den vil kunne til at staa overfor en Række af Udgifter, hvor den kan skønne, om det nu er værd, at Staten bliver ved at give Penge til det Formaal eller ikke, men den